

Maaske i Morgen

DANVILL FILM A/S præsenterer:

*Den højaktuelle, danske film om ungdom, spritbilisme,
letsind og uansvarlighed*

MAASKE I MORGEN

Producent: CHR. DANVILL jr. Instruktion: WERNER HEDMANN

Drejebog: ERIK BENDT/PREBEN HARRIS
BENNI KORZEN/WERNER HEDMANN

Musik: SEND MIG EN CHECK og JIMMY JOE af
EYVIND BRECK sunget af SYS GREGERS

Fotografi: ROLF RØNNE DFF. Tone: OVE ASKMAN

Kopi: JOHAN ANKERSTJERNE A/S

Hovedroller:

ERIK, stud. jur.	HARDY RAFN
NIELS, stud. jur.	LARS LUNØE
Lise	HANNE RIBENS
Connie	ULRICKA KORNBECK
Majoren	JØRGEN FØNNS
Postbudet	BØRGE HILBERT
Else	INGER GLEERUP
Lone	TONNI SPANGSBO
Søvrig student	PREBEN HARRIS
Tjeneren	BJØRN SPIRO
Manden med kørekortet	ERIK BENDT

*Endvidere medvirker
skuespillere og skuespillerinder fra
AARHUS TEÅTER*

UDLEJNING: A/S ASA FILMUDLEJNING

DAGBLADENES FORSIDER

har som regel daglig i stor opsætning fyldige referater af det forløbne døgns mange færdselsulykker, men selve „historien bag historien“ har man sjældent med, idet de nærmere enkeltheder vedrørende ulykkernes reelle årsag sjældent foreligger oplyste, når bladene går i trykken. Det er disse nervepirrende og dog dagligdags begivenheder, vor fortælling beskæftiger sig med.

En anbefalet meddelelse om, at Erik havde fået tildelt et legat på \$ 1.500 var den egentlige årsag til alle de hændelser, der i løbet af dagen og sidenhen langt ud i fremtiden skulle komme til at gribe ind i flere menneskers liv – og død. Erik var student og boede på student-

kollegiet. Tildelingen af et legat går ikke stille af et sådant sted. Der skal festes – og „heldet i lodtrækningen“ blev fejret – ikke blot af Erik selv, men af hans nærmeste ven – og karaktermæssige kontrast – Niels, foruden alle kammeraterne. Man begyndte kort efter, at morgenposten havde afleveret det skæbnesvangre brev, og alle – undtagen Niels – fortsatte det meste af dagen. Når Niels holdt igen, var grunden den, at han havde fået løfte om at måtte låne sine forældres bil med henblik på – sammen med Erik – at tage på et weekend-besøg op til et par venner, Lise og Connie, der ejede en strandhytte et stykke fra byen. Til den aftalte tid hentede Niels bilen, og en timestid senere sad han og Erik i den undervejs op nordpå mod stranden – med Erik ved rattet –. Trods påfyldning af øl og akvavit hele dagen følte han sig „fuldkommen ædru“ –. Kørslen foregik da også normalt den første halve timestid. Man var nået ud på den brede hovedvej og havde kørt et stykke vej,

da katastrofen indtraf. Fra en uoverskuelig markvejsudmunding kom en cyklist frimodigt kørende direkte ud på hovedvejen lige foran bilen. Uanset hvilken manøvre, Erik ville have foretaget, var en hård påkørsel uundgåelig. I bakspejlet kunne han se cyklisten lande i grøften sammen med sin cykel – hvorpå Erik trådte speederen i bund og jog bort fra ulykkesstedet. Niels var den mest chokerede af de to, og de var kommet et stykke vej bort, før han reagerede ved at bebrejde Erik, at han flygtede fra ulykkesstedet i stedet for at have standset op og eventuelt ydet cyklisten førstehjælp. Arrogant og koldhjernet svarede Erik, at cyklisten jo tilsyneladende selv ønskede at begå selvmord og dernæst, at uanset hvor lidt skyld de havde haft i selve ulykkens forløb, så ville de blive draget til ansvar for at have ført bil i spirituspåvirket tilstand –. Erik kørte bort fra hovedvejen og standsede op ved et tanksted. Mens tankpasseren fyldte op, undersøgte Erik vognen. Mærkvær-

dig nok var der ikke en skramme at se på vognens skærm eller kofanger – heldigvis –. Kunne Niels nu blot holde tæt, så var de reddede, mente Erik.

Stadig i en chokeret tilstand ankom Niels til strandhytten, og hverken Erik's ihærdige forsøg på at live ham op eller pigernes gæstfrihed kunne rive ham ud af den apatiske tilstand, hvori han befandt sig. „Hovedpine“ – fortalte Erik. – „Giv ham tid til at komme over den“ –. Men Niels var og forblev en lyseslukker hele den dag og aften, da man var taget op til den nærliggende kro for at danse. Det stod efterhånden Erik klart, hvilken fare for opdagelse Niels nervechok frembød. Det var tydeligt, at Niels samvittighed pinte ham, og at intet kunne siges eller gøres, som ændrede noget ved det faktum. Erik var – sin koldblodighed til trods – nervøs for, at Niels skulle foretage sig noget overilet. Sæt han meldte sig selv – eller ringede hjem til sin far, den forfængelige og

overpatriotiske major, for at søge råd hos ham? Hvad så? Så var hele deres fremtid lagt øde – takket være en selvmorderisk cyklist. Var det ikke for latterligt?

Mens man opholdt sig på kroen, studerede Erik nøje sin vens reaktioner, og da Niels gik ud for at trække lidt frisk luft nede ved havnemolen, fulgte Erik efter. Det irriterede Niels. Han hadede efterhånden synet af Erik, hele hans arrogante, egoistiske væremåde, ja alt, hvad det menneske stod for. Han var den direkte årsag til det frygtelige dilemma, de befandt sig i –. Han forklarede Erik, at han ønskede at være alene – at tænke tingene igennem i ensomhed – men Erik ønskede ingen anden tænkning end den, der gik ud på at holde tæt – begge to – og ikke at få deres fremtid ruineret, fordi Niels havde en alt for sart samvittighed. Det ene ord tog det andet. Erik kastede et blik ned mod det mørke vand, der skvulpede langs havnemolens bolværk. Hvor så det vand dog dystert ud i månelysen –. Tænk, hvis Niels faldt i, og ... – Erik fik ikke tanken tænkt tilende, før det skete. Det ene ord havde taget det andet, og stående ophidsede overfor hinanden, gjorde Niels en bevægelse mod Erik. Denne bukkede sig og stod et sekund efter med en trælods i den ene hånd. Overrasket trådte Niels et skridt tilbage – det lød et plask og Niels var forsvundet. Erik kastede et hurtigt blik ned mod vandfladen og skyndte sig så op mod kroen – hvor han kort efter forklarede pigerne, at han ikke havde truffet Niels udenfor, og at denne uden tvivl var gået en tur for at den friske luft skulle fjerne hans hovedpine. Han kom nok tilbage –.

Men Niels kom ikke tilbage til kroen den aften – eller nogen senere aften –. Da det efterhånden var blevet sent, blev man enige om at gå hjem til hytten. Niels kendte jo vejen, når han var blevet træt af at vandre rundt alene –.

Fra dette sted i vor fortælling skal vi overlade det videre handlingsforløb med alle sine overraskende, dramatiske faser til publikums egen oplevelse. Vi har oplevet, hvorledes en ansvarsløs overvurdering af egne evner i løbet af få øjeblikke kan føre til ruining af to unge menneskers lovende fremtid – ganske uanset den forulykkede cyklists egen skyld i ulykken – og vi har endvidere fulgt, hvorledes den ene skyldiges forsøg på at flygte fra ansvaret som yderste konsekvens fører til, at han end ikke undser sig for – eventuelt – at lade sin medvider drukne for øjnene af sig, hvis han derved kan redde sit eget skind. Den lære, der skal kunne udledes af filmens videre forløb og skæbnen, der bliver hovedpersonerne til del, skal overfor Dem bekræfte – eller afkræfte – filmens sidste replik: SKÆBNE ER ALDRIG RETFÆRDIG! Alt efter Deres samvittighed –.

HL/–.

